

Teksti: Maria Loikkanen

Anu Ojala: Koira vailla kotia
Otava 2003
189 sivua

Julia tekee sen jälleen

Anu Ojalan *Koira vailla kotia* jatkaa Eläinrakas Julia-sarjaa. Koira vailla kotia on ajallisesti suoraa jatkoa *Unien hevoselle*, edelliselle Julia-romaanille. Julia ei ole vielä ehtinyt toipua eläinrääkkäykseltä pelastamansa hevosen menetyksestä, kun edessä on jo uusi koitos pahoin kohdeltujen rottwailereiden kanssa. Toinen koirista joudutaan lopettamaan, mutta toisen Julia ottaa hoiviinsa ja päättää alkaa kouluttamaan sitä naksutinkoulutuksen avulla. Edessä on kova urakka, epäluuloisen koiran luottamuksen palauttaminen ihmisiin ei ole helppo juttu. Lisäksi kotonakin on vielä murheita, kun isoisa joutuu sairaalaan, ja Julia joutuu paljastamaan äidilleen olleensa yhteyksissä isovanhempiinsa. Pikku hiljaa alkaa selviämään sekin, miksi äiti ei ole ollut missään tekemisissä omien vanhempiensa kanssa vuosikymmeniin.

Ojalan tekstissä on edelleen ristiinvetoa monologi- ja dialogipaikoissa, kuten edellisessä Julia-kirjassakin, mutta tämä teksti ei ole enää yhtä jäykkää ja henkilöhahmot vaikuttavat uskottavammilta. Myös itse tarina on siinä mielessä ehjempi kuin edellinen, että se ei lopu samalla tavalla töksähtäen. *Koira vailla kotia* vaikuttaa hyvin asiantuntevalta naksutinkoulutuksen suhteen, jota koirien koulutukseen liittyvä tarina käsittelee hyvin paljon. Tarina sivuaa myös kasvamista, sillä se kuvaa kuinka Julia oppii käsittelemään kipeitä asioita eikä vain sivuuttamaan niitä, kuten hän on tottunut tekemään. Kuvioissa on mukana myös Sami, jonka myötä sydämenasiatkin nousevat esille. Koiran onnistuneen kouluttamisen myötä Julia tuntuu saavan itseluottamusta, joka vaikuttaa positiivisesti myös hänen asennoitumiseensa niin Samia kuin muitakin asioita kohtaan.